

РЕШЕНИЕ

№ 1376

гр. София, 17.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-1 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Екатерина Стоева

при участието на секретаря Весела Хр. Станчева
като разгледа докладваното от Екатерина Стоева Гражданско дело № 20211100109148 по описа за 2021 година

Предмет на производството е осъдителен иск на А. К. П. против Сдружение „Н. Б.НА Б.А.З.“ гр.София с правно основание по чл.511, ал.1 КЗ за сумата 150 000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва от 24.10.2020г. до изплащането.

Твърденията са за настъпило на 11.11.2019 в гр.София на ул.Околовръстен път пътно-транспортно произшествие между управлявания от ищеца л.а. Алфа Ромео с ДК № ***** и управлявания от А.Д.Д. л.а. Волво с ДК № *****, причинено от виновното поведение на последния. От произшествието ищецът получил травматични увреждания-счупване на пателата-открито в дясно; открити рани в областта на горните и долните крайници; множество счупвания на ребра-закрито, във връзка с които претърпял болки и страдания във физическо и психично отношение. Автомобилът на виновния водач имал валидна и действаща застраховка „Гражданска отговорност“ в застрахователно дружество в Нидерландия, чийто кореспондент в Република България е ЗАД „Б.В.И.Г.“. Предявил извънсъдебната си претенция до последното дружество, което определило обезщетение от 35 000лв., с чийто размер ищецът изразява несъгласие като счита за занижен спрямо действително претърпените вреди.

Ответникът оспорва иска по съображения за неговата неоснователност. Оспорва застрахованият водач да е осъществил фактическия състав на чл.45 ЗЗД, оспорва иска

по размер с доводи, че определения извънсъдебно размер е съответен на вредите, както и оспорва дължимостта на законна лихва. Релевира възражение за съпричиняване по чл.51, ал.2 ЗЗД с твърдение, че ищецът е могъл да избегне произшествието като своевременно е привел в действие спирачната система на автомобила.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и прецени доказателствата по делото, намира следното:

По делото не се спори реализирането на ПТП на 11.11.2019г. на ул.Околовръстен път в гр.София между управлявания от А.Д.Д. л.а.Волво с ДК № ***** и управлявания от ищеца л.а. Алфа Ромео с ДК № ***** Причина за настъпване на произшествието е поведението на водача на л.а Волво, който в пияно състояние и в нарушение на чл.20, ал.1 ЗДв.П навлязъл в лентата на насрещно движение и се блъснал в насрещно движещият се л.а.Алфа Ромео.

С одобрено на 01.03.2021г. споразумение по НОХД № 687/2021г. по описа на СРС, 135 състав, А.Д. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл.343, ал.3, б.„а“, пр.2 вр. ал.1, б.„б“, пр.2, вр. чл.342, ал.1, пр.3 НК, като последица от което деяние на ищеца са причинени телесни увреждания.

Не е спорно, че към датата на събитието за л.а. Волво има сключена и действаща застраховка „Гражданска отговорност“ с чуждестранно застрахователно дружество „AWE AUTOMOTIVE“ в Нидерландия, покриваща отговорността на застрахования водач А.Д. за причинени на трети лица вреди. Кореспондент в България е „ЗАД „Б.В.И.Г.“ АД, пред което дружество на 23.07.2020г. ищецът предявил извънсъдебната си претенция за обезщетение за неимуществени вреди в размер на 150 000лв. Претенцията е разгледана и одобрено обезщетение от 35 000лв. /стр.23/, при липса на данни и твърдения да е било платено.

При наличие предпоставките на чл.511, ал.1, т.1 и ал.3 КЗ ответникът се явява пасивно легитимиран по предявения иск.

Спори се относно размера на обезщетението и с оглед възражението на ответника подлежи ли на намаляване поради съпричиняване по чл.51, ал.2 ЗЗД.

Въз основа одобреното споразумение и заключението на вещото лице по изслушаната по делото САТЕ съдът намира, че настъпването на произшествието се дължи изцяло на противоправното и виновно поведение на застрахования водач на л.а. Волво, изразяващо се в управление на превозното средство след употреба на алкохол с концентрация значително надвишаваща 0.5 промила и навлизане в лентата за насрещно движение. Предвид мястото на удара в близост до десния край на лентата, по която се е движил управлявания от ищеца л.а. Алфа Ромео, според експерта е предприел отклонение вдясно за да избегне сблъсък, но разстоянието от 44м. не е било достатъчно да спре, а дори и при спиране удар също би настъпил. Предвид това възражението за съпричиняване е неоснователно.

Неимуществените вреди съставляват накърняване на нематериални блага и съгласно чл.52 ЗЗД подлежат на обезщетяване по справедливост. Понятието "справедливост" по смисъла на тази разпоредба не е абстрактно, а свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат пред вид при определяне размера на обезщетението. Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания могат да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и др., както и произтичащите от това фактически и психологически последици за увредения /ППВС № 4/1968г./.

От представените по делото писмени доказателства и заключението на вещо лице по СМЕ се установява, че в резултат на произшествието ищецът получил следните травматични увреждания-открита фрактура на дясното колянno капаче; разкъсно-контузни рани на десния лакът, на дясната подбедрица и на лявото коляно, фрактури на 9-то и 10-то ребро в дясно по аксиларната линия. По своя медико-биологичен характер фрактурата на дясното коляно е довело до трайно затруднение движенията на десния долен крайник за срок повече от 30 дни /в случая до 3 месеца/, а останалите увреждания до разстройство на здравето неопасно за живота.

Непосредствено след произшествието постъпил в болнично заведение за три дни, където раните обработени и защити, поставен на постелен режим, десния крак в областта на счупеното капаче обездвижен с ортопедична ортеза за срок от два месеца без необходимост от оперативна интервенция. След изписването продължил лечението амбулаторно с назначени контролни прегледи и прием на медикаменти. Според заключението на вещото лице по СМЕ откритите рани са зараснали за около две седмици с остатъчни козметични белези, ребрата за срок до 25 дни, след което е провел дихателна гимнастика, а фрактурата на дясното колянno капаче зараснала в срок от 2 месеца. Поради появила се окнатура на ставата и за премахване на мускулната хипотрофия на дясното бедро и подбедрицата, след свалянето на имобилизацията е провел рехабилитация по раздвижване. Общо оздравителният период е продължил 3 месеца, в който ищецът е търпял болки и страдания най-интензивни в първите 30 дни след катастрофата и около 3-4 седмици по време на рехабилитацията. В първите 2 месеца се е придвижвал с помощни средства, довело да затруднения в обслужването и ежедневието, а поради фрактурите на ребрата е имал около 30 дни затруднено дишане в дясната гръдна половина. Видно от заключението, към момента общото здравословно състояние на ищеца е възстановено. На дясното коляно и над лявата колянна става има остатъчни кожни белези. Фрактурата на дясното коляно е зараснала при възстановено движение по свиване, но с намален обем от 10% при разгъване, което създава затруднения само при клякане и продължително слизване по наклонен терен.

Налице е и остатъчна хипотрофия на мускулатурата на дясното бедро и отчасти на дясната подбедрица, налагащи провеждане на допълнителна рехабилитация. Понастоящем е възможно да изпитва спорадично болки при студено и влажно време, които бързо отзвучават след прием на аналгетици. Данни за усложнения или други негативни последици не се констатира.

По делото е изслушано заключение на вещо лице по СПсих.Е, според което в резултат на произшествието при ищеца е възникнало адаптационно разстройство с изразена невротично-депресивна симптоматика, представляващо „посттравматичен стрес“, изразяваща се в спонтанна репродукция на инцидента като спомени и представи, лека дистимия, нарушен сън с кошмарни сънища, тревожност, напрежение, известна емоционална лабилност и страхово напрежение в определени ситуации-при нужда от пътуване в автомобил или да шофира. Посттравматичното стресово разстройство е психиатрично заболяване, чието лечение е възможно, но поставено в зависимост от тежестта на психотравмата и продължителността на проява на симптоматиката. По повод невротичното състояние ищецът двукратно в периода 22.11.2019г.-02.03.2020г. е провел лечение в Отделение ДКБ на ДПБ „Св.Иван Рилски“ и извън това амбулаторно лечение с психотропни медикаменти под контрол на лекар до началото на м.03.2020г. В съдебно заседание вещото лице сочи, че към момента няма невротична симптоматика, а единствено остатъчно страхово напрежение, когато пътува в автомобил или шофира.

Според показанията на св.А.П. /майка на ищеца/, след изписването от болницата лечението му продължило в домашни условия. Поради болките и невъзможността да се движи изцяло поела грижите за него. След втория месец започнал да се придвижва самостоятелно, но продължило да го боли при смяна на времето. От продължителния прием на обезболяващи лекарства получил нарушения на стомашно-чревния тракт, както и търпял странични ефекти от приема на силните психотропни средства. Психичните проблеми започнали известно време след катастрофата и лечението от травмите-станал тревожен, затворен и избягвал да контактува с хора, имал нарушения в съня и сънувал кошмари, изпитвал страх при пресичане на пътното платно. По тази причина се обърнали към психиатър с проведено стационарно и амбулаторно лечение няколко месеца. След около 4-5 месеца отсъствал от работа, но след това изпитвал затруднения при изпълнение трудовите си задължения, тъй като изпитвал болки в увреденото коляно. Свидетелства, че към момента не е преодолял напълно негативните изживявания.

От съвкупната преценка на събраните доказателства съдът приема, че съответен на претърпените вреди и справедлив според принципа на чл.52 ЗЗД размер на обезщетението за неимуществени вреди е 45 000лв., до който искът се явява основателен и следва да се уважи. Получените при произшествието телесни

увреждания не се отличават с особена тежест, с изключение на фрактурата на дясното коляно, но несъмнено са причинили болки и страдания с подчертана интензивност в първите около два месеца и през времето на последващата рехабилитация, както и довели до затруднения в придвижването и ежедневните дейности, за което е трябвало да ползва чужда помощ. Оздравителният период е бил в рамките на обичайния за този вид травми и общо около 4 месеца, но с остатъчни негативни последици при движението на десния крак с намален обем на разгъване, хипотрофия на мускулатурата на дясното бедро и отчасти на дясната подбедрица, спорадични болки и кожни белези по травмираните части. Катастрофата се отразила силно негативно на психичното състояние на ищеца с развито посттравматично стресово разстройство, симптоматиката и страданието от което е било по-продължително в сравнение с лечението и възстановяването от травмите по тялото и поради тежестта си наложило лечение.

Върху обезщетението за неимуществени по аргумент от чл.511, ал.3 КЗ ответникът дължи законна лихва от изтичане тримесечния срок по чл.496, ал.1 КЗ от предявяване претенцията пред представителя на застрахователя. Видно от доказателствата ищецът е предявил претенцията си пред представителя на чуждестранния застраховател ЗАД „Б.В.И.Г.“ на 23.07.2020г., който се е произнесъл, но след изтичане тримесечния срок. Следователно законната лихва е дължима, считано от 24.10.2020г. и от тази дата следва да се присъди до окончателното изплащане.

По разноските:

На основание чл.83, ал.1, т.4 ГПК ищецът е освободен от заплащането на държавна такса и разноски в производството.

Представляван е от адвокат безплатно при условията на чл.38, ал.1 ЗА, поради което и на основание чл.38, ал.2 ЗА ответникът следва да заплати на адв. И. Ю. възнаграждение от 3195лв., изчислено в съответствие с чл.7, ал.2 Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и съобразно уважената част от иска.

Ответникът е направил разноски от 13 380лв., от които 600лв. депозити за вещи лица и 12 780лв.с ДДС платено възнаграждение за адвокат.Възражението на ищеца по чл.78, ал.5 ГПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, тъй като неговият размер съвпада с минимално установения по Наредбата № 1/09.07.2004г. на ВАДв.С с оглед цената на предявения иск. На основание чл.78, ал.3 ГПК ищецът следва да заплати на ответника разноски от 9366лв. пропорционално на отхвърлената част.

На основание чл.78, ал.6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на Софийски градски съд държавна такса за уважения иск от 1800лв. и 180лв.

платени от бюджетните средства на съда възнаграждения за вещи лице или общо сумата 1980лв.

РЕШИ:

ОСЪЖДА Сдружение „Н. Б.НА Б.А.З.”-гр.София, ул.***** да заплати на А. К. П., ЕГН *****, с адрес гр.Нови Искър, ул.*****, сумата от 45 000лв. на основание чл.511, ал.1 КЗ, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от ПТП на 11.11.2019г., ведно със законната лихва от 24.10.2020г. до изплащането, като

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до пълния предявен размер 150 000лв.

ОСЪЖДА Сдружение „Н. Б.НА Б.А.З.”-гр.София да заплати на адв.И. Ю.-САК с адрес гр.София, бул.*****, адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2 ЗА от 3195лв.

ОСЪЖДА А. К. П., ЕГН *****, от гр.Нови Искър, да заплати на Сдружение „Н. Б.НА Б.А.З.”-гр.София разноси по делото на основание чл.78, ал.3 ГПК от 9366лв.

ОСЪЖДА Сдружение „Н. Б.НА Б.А.З.”-гр.София да заплати по сметка на Софийски градски съд на основание чл.78, ал.6 ГПК сумата от 1980лв.

Решенето може да се обжалва в двуседмичен срок пред Софийски апелативен съд от връчване препис на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____